

i en Betænkning som denne henleder Opmærksomheden paa forskjellige Ting, som man ønsker rettede eller ialfald taget Hensyn til, og jeg troer ogsaa, at turde forsikre, at alt det Hensyn, man kan tage dertil, skal blive taget. Men det turde ogsaa være, at man undertilgør Henstillinger, som gribe dybere ind, end man egentlig har paatænkt ved sine Bemærkninger. — Jeg skal følge det Exempel, som den ærede Ordfører gav os, og væsentlig omtale Ændringsforslagene i den Orden, hvortil de forellige, idet jeg haaber, at det gennem en Betragtning af disse ogsaa skal lykkes mig at gjøre de Bemærkninger, hvortil jeg finder Anledning, ligeoverfor Betænkningen og ligeoverfor de Ytringer, hvormed den ærede Ordfører ledsagede den. Jeg skal da først blive staaende ved det Forslag, som er fremkommet fra Udvalgets Mindretal om Indførelsen af Generalsecretaerer, og jeg skal sige, at det er mig i det Hele taget kjært at kunne anerkjende de Grunde, som den ærede Ordfører anførte imod det; men det forekommer mig dog, at der endnu er en Grund, som jeg for mit Vedkommende stærkt maa fremhæve, og det er navnlig den, at man synes mere at have havt Die for den reent politiske Side af Sagen, end for den administrative Side, idet man saa at sige bortklipper Støtterne for den hele administrative Ret eller, hvad man kalder den administrative Tradition, som det netop er min Overbevisning, at man bør søge at conservere, da det vil medføre meget betydelige Ulemper for Befolkningen, hvis der kommer Løshed og Usikkerhed ind i den. Jeg kan heller ikke erkjende, at man, idet man berøver Regjeringen de Støtter, som den hidtil har havt, nemlig Departementscheferne, vil kunne finde denne Støtte hos de Generalsecretaerer, hvorom der her er Tale. Der lægges heller ikke Skjul paa, at det væsentligst er en politisk Institution, som man her vil indføre, og skjøndt jeg ikke vil accentuere, vil jeg dog henlede Opmærksomheden paa Muligheden af, at der kunde blive taget ganske andre Hensyn end Hensynet til Administrationens Lær ved Besættelsen af saadanne Pladser; men det er ialfald givet, forekommer det mig, at der, naar denne Fristhed skal være indrømmet Mi-

nisteren ikke er nogensomhelst Betyrget for, om ogsaa den Mand, som saaledes bliver sat paa denne Post, er istand til at magte det Hverv, som han væsentligst skulde varetage. Jeg vil ikke paastaa, at denne Tanke om Generalsecretaerer ikke skulde have noget rigtigt i sig; vil man give Ministeren Generalsecretaerer, og lade ham beholde Departementscheferne, skal der for mit Vedkommende ikke være Noget i veien for en saadan Ordning og da vil man ogsaa befinde sig i Overensstemmelse med denne Indretning, som den findes i de Lande, hvorfra man tager denne Institution, saaledes som det nærmere blev oplyst af den ærede Ordfører. Jeg troer ogsaa at kunne tilføje, at, som Institutionen her foreflaaes, har man endnu kun eet Sidestykke dertil i Europa, og det er i Grækenland, og det turde vel være et Spørgsmaal, om man vil efterligne de Forhold, som findes derne. Men selv om man virkelig tager Departementscheferne bort og giver Generalsecretaerer istedet, erkjender jeg selvfølgelig Udfordringen af, at de høieste Epidexer i Administrationen ikke ere bundne altfor stærkt til Ministeren, naar der i den hele øvrige Organisation er truffet Foranstaltninger, der byde Ministeren det, som han skal og maa søge hos Departementschefen. Nu siger det ærede Mindretal, at det ikke nærer nogen Frygt for, at Traditionen vil blive brudt, da de andre Embedsmænd i Ministeriet altid ville være istand til at byde Ministeren det fornødne Materiale i saa Henseende. Dertil svarer jeg imidlertid, at de Herrer vistnok tage fejl, og at jeg ialfald er ganske vis paa, at man tager fejl, naar man forudsætter dette uden tillige at see, at man for igjennem Contoircheferne at opnaae det, som man attraaer, væsentlig maa forandre Contoirchefsinstitutionen fra, hvad den nu er, og fra, hvad man igjennem en lang Række af Aar har sigtet hen til at gjøre den til. Jeg skal ikke tale om, at selvfølgelig overordentlig let hos Folk, der bestandig bevæge sig indenfor den samme Ideekreds, kan frembringes en vis Ensidighed, som kan have sin gavnlige Modvægt hos Departementschefen, medens man ikke altid kan vente at finde denne hos Ministeren, fordt han ikke kan have Bliffet saaledes rettet